

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Dalily Marečkové ve věci žalobců **a) J. V., b) M. V.**, oba bytem , **c) A. Ž.**, bytem , **d) T. Ž.**, bytem , a **e) V. B.**, bytem , všech zastoupených Mgr. Hanou Ižovskou, advokátkou se sídlem Oblouková 1302/3, 252 19 Rudná, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti Rodinné domy Rudná s.r.o., IČ 28543092, se sídlem Werichova 1145/31, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy, zastoupené Mgr. Markem Nemethem, advokátem se sídlem Opletalova 55, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. SZ 172488/2012/KUSK REG/Bou, č. j. 024210/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se společnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u soudu dne 23. 04. 2013 domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rudná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 05099-1/11/V, č. j. 07122/12/V, jímž byla na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále též „žadatelka“) umístěna stavba rodinných vícegeneračních domů spolu s komunikacemi a inženýrskými sítěmi na pozemcích v k. ú. Hořelice a k. ú. Nučice.

Žalobci uvedli, že napadené rozhodnutí považují za nezákonné z důvodu chyb skutkových i právních. Napadenému rozhodnutí především vytkli, že i přes skutečnost, že stavební úřad nejednal s žalobkyní b) jako účastnicí řízení, žalovaný prvostupňové rozhodnutí nezrušil, nýbrž pouze žalobkyni b) v odvolacím rozhodnutí mezi účastníky dodatečně zahrnul s tím, že dosavadním postupem stavebního úřadu nebyla její práva dotčena. S tím žalobci

nesouhlasí a poukazují na skutečnost, že účastníci mají specifická práva, jako např. právo na doručení rozhodnutí do vlastních rukou, a jen z toho, že žalobkyně b) podala ve věci odvolání, nelze dovodit, že by nebyla poškozena na svých právech účastníka řízení. Toto poškození je o to významnější, že v navazujícím stavebním řízení dojde k výraznému omezení rozsahu možných účastníků. Žalobci v této souvislosti také poukázali na rozdílnost v postupu žalovaného, který v jiném případě (rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. SZ 025736/2012/KUSK REG/J3, č. j. 079136/2012/KUSK) z takového důvodu rozhodnutí stavebního úřadu zrušil s tím, že odepření účasti v řízení může mít za následek neschopnost účastníka uplatnit vůči správnímu orgánu argumenty zjistitelné toliko ze správního spisu, které by mohly eventuálně vést k úspěchu v jeho věci, a představuje tak zkrácení práv účastníka. V aktuálním případě však, byť žalovaný toto pochybení uznal, bez jakéhokoli zdůvodnění postupoval jinak.

Další argument žalobců uvádí, že žadatelka vůbec neprokázala své oprávnění k podání žádosti o vydání územního rozhodnutí. V první řadě nebyla stavebnímu úřadu doložena řádná akceptace zmocnění od paní J. a K. (vlastníci pozemků) ze strany DOLČE Group a.s., neboť pan N. (jednatel žadatelky) nebyl k jednání za DOLČE Group a.s. oprávněn ani na základě předložených plných mocí. Zmocnění bylo uděleno až 20. 7. 2011 na základě smlouvy mezi žadatelkou a DOLČE Group a.s., nicméně pan Novák činil veškeré úkony jako fyzická osoba, nikoliv jako jednatel žadatelky. V důsledku toho v řízení nebyly zastoupeny ani majitelky pozemků ani společnost DOLČE Group a.s. a na tomto závěru nic nemění ani následně doložená plná moc. Řízení je tak stíženo neodstranitelnou vadou, kterou se měl stavební úřad zabývat z úřední povinnosti.

Třetí námitka vytýká žalovanému, že nerespektoval podmínky, které sám stanovil v předchozím zrušovacím rozhodnutí, kdy žadatelce uložil, aby mj. žádost doplnila o nová stanoviska a vyjádření dotčených úřadů, která budou uvádět všechna parcelní čísla pozemků, na nichž se stavba umísťuje. Přitom v předložených vyjádřeních ČEZ Distribuce, a.s., Krajského ředitelství policie Středočeského kraje a společnosti Telefónica všechny dotčené pozemky identifikovány nejsou a nelze tak posoudit, zda se týkají předmětné výstavby v celém rozsahu. V tomto směru se žalobci neztotožňují s tvrzením žalovaného, že všechny pozemky v nich vyjmenovány jsou.

Čtvrtý žalobní bod namítá, že nebyly respektovány podmínky požadované ve stanovisku Městského úřadu Černošice ze dne 7. 6. 2012, č. j. MUCE 23809/2012 OZP/Jich, když ve správním spise se nenachází stanoviskem vyžadovaný souhlas příslušného silničního úřadu s odvodem povrchových vod do kanalizace podle § 12 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb, o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 192/2012 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), dále žalobci postrádají stanoviskem požadovaný hydrogeologický posudek a konečně i povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění zákona č. 85/2012 Sb. (dále jen „vodní zákon“). Žalobci mají za to, že tvrzení stavebního úřadu a žalovaného o tom, že hydrogeologický posudek stačí předložit až v řízení o vydání stavebního povolení, poškozuje jejich účastnická práva, neboť v následném řízení již bude okruh účastníků limitován.

Pátým žalobním bodem žalobci stavebnímu úřadu a potažmo žalovanému vytýkají, že porušili zákon, když po opakovaném doplnění žádosti o územní rozhodnutí nenařídili nové veřejné jednání, tak aby mohli mít účastníci k dispozici kompletní správní spis včetně doplněných podkladů. Účastníkům řízení tak stavební úřad de facto neumožnil řádné uplatnění práva na obranu. Žalobci v této souvislosti odkazují na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Šestým žalobním bodem žalobci stavebnímu úřadu vytkli, že se nezabýval celkovým řešením stavební uzávěrou chráněné nezastavěné oblasti, a to včetně dopravního řešení

a související infrastruktury. Pokud jde o dopravní řešení, žalobci poukázali i na rozpornost odůvodnění rozhodnutí vydávaných v řízení, kdy v letech 2011-2012 správní orgány uváděly, že dopravní studie dané oblasti se zpracovává, zatímco později v napadeném rozhodnutí se uvádí, že dopravní studie bude teprve zadána. Přijaté územní rozhodnutí v důsledku dílčího přístupu povede podle žalobců ke snížení využitelnosti zbývajících nezastavěných pozemků a tím i jejich hodnoty. Důvodem k tomu je připuštění výstavby vícepatrových (a ve značném rozsahu i řadových) domů, které budou potenciálně narušovat soukromí sousedních pozemků a budou je zastíňovat, a také navrhované vedení komunikací, které v navazujícím kroku na základě přijetí navrhované změny územního plánu nutně vyústí k přetnutí a rozdělení sousedního pozemku ve vlastnictví žalobce e), což povede k jeho nevyužitelnosti pro stavební činnost. Tímto postupem stavební úřad bez řádného zdůvodnění ignoroval svou povinnost podle § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) přihlídnout i k potřebám ochrany práv a právem chráněných zájmů dalších účastníků řízení.

Sedmým žalobním bodem žalobci namítli, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s odvolacími námitkami vytykajícími věcnou nesprávnost rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobci konkrétně namítali, že uložená podmínka předložit výsledky měření skutečných hladin akustického tlaku A v chráněném venkovním prostoru stavby prokazující splnění hygienických limitů hluku až před vydáním kolaudačních souhlasů žádným způsobem není způsobila ochránit účastníky před hlukem z výstavby.

Posledním žalobním bodem pak žalobci namítali, že nová výstavba není v souladu se schváleným územním plánem a že není pravda, že by výstavba nevybočovala ze standardů lokality. V bezprostředním okolí se nacházejí pouze solitérní domy pro jednu rodinu, nikoliv dvojdomy nebo domy o 2-3 bytových jednotkách blízkí se svým charakterem řadovým domům. Tvrzení stavebního úřadu o nesourodosti oblasti je podle žalobců účelové, neboť tuto nesourodost způsobil stavební úřad svou rozhodovací praxí. Navrhovanou výstavbu tak podle žalobců stavební úřad řádně nezdůvodnil.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobkyni b), která je vedle žalobce a) spolumajitelkou záměrem dotčených nemovitostí, ve svém rozhodnutí zahrnul do okruhu účastníků řízení a tím napravil pochybení stavebního úřadu. Uvedl, že stavební úřad měl podle § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3 stavebního zákona doručovat účastníkům dle § 85 odst. 2 stavebního zákona veškeré písemnosti veřejnou vyhláškou. Jednotlivé doručování bylo nadbytečné. V důsledku toho byla žalovaná b) řádně informována, bylo jí řádně doručeno a měla možnost se do řízení přihlásit. Proto nebyla ukrácena na svých právech. Důkazem toho, že byla seznámena s rozhodnutím stavebního úřadu, je skutečnost, že podala odvolání, jímž se žalovaný následně řádně zabýval.

K dalšímu bodu žalovaný uvedl, že P. N. je jednatelem žadatelky, která uzavřela dohodu v souvislosti s výstavbou rodinných domů se společností DOLČE Group a.s., již udělily majitelky pozemků plnou moc k zastupování s tím, že může být postoupena na další osobu. Ve spise jsou také doloženy souhlasy vlastníků stavbou dotčených pozemků. V této souvislosti uzavřely majitelky pozemků, paní K. aj. se společností DOLČE Group a.s. také smlouvy o budoucí kupní smlouvě, jež byly v souladu s dodatky č. 4 a 5 v době vydání rozhodnutí účinné.

Pokud jde o úplnost stanovisek dotčených orgánů, žalovaný poukázal na fakt, že ČEZ Distribuce a.s. a Telefónica O2 a.s. nejsou dotčenými orgány. Přesto žadatelka doplnila žádost o nová stanoviska ČEZ Distribuce a.s. a dále Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Součástí stanoviska Telefónica O2 a.s. pak je situace s vymezením stavby. Pokud by žalobci měli na mysli uvedení pozemků p. č. 383/71-81 v k. ú. Hořelice, tyto vznikly oddělením z původních pozemků p. č. 383/1 a 383/66.

Ve vztahu ke stanovisku Městského úřadu Černošice ze dne 7. 6. 2012, č. j. MUCE 23809/2012 OZP/Jich, žalovaný uvádí, že stanovisko neobsahuje podmínku vydání souhlasu podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, nýbrž pouze konstatuje, že kanalizace je podle tohoto ustanovení součástí pozemní komunikace jen v případě, že slouží pouze k odvádění povrchových vod z této komunikace. Vydání povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 vodního zákona pak bylo stanoviskem vyžadováno až před vydáním stavebního povolení na komunikaci a nemůže být tedy součástí správního spisu vedeného k žádosti o vydání územního rozhodnutí. Povinnost předložit hydrogeologický posudek k doložení zasakování srážkových vod stanoví podmínka č. 17 vydaného územního rozhodnutí pro další stupeň projektové dokumentace, přičemž hydrogeologická charakteristika území je již součástí průvodní zprávy dokumentace pro územní řízení.

Veřejné projednání se konalo dne 15. 9. 2011. Po doplnění žádosti o nové podklady stavební úřad vždy účastníkům řízení oznámil pokračování řízení a vždy je informoval o možnosti se s podklady seznámit. Této možnosti, a to i ve vztahu ke kompletnímu spisu před vydáním rozhodnutí, někteří účastníci využili. Stavební zákon podle žalovaného stavebnímu úřadu neukládá opakovat veřejné ústní jednání.

Záměr žadatelky je podle žalovaného v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, neboť územní plán z roku 1998 počítá s prodloužením komunikace Hořelická východním směrem. Výjimka udělená žadatelce rozhodnutím Městského úřadu Rudná dne 5. 6. 2012 konstatuje, že předložený záměr neohroží sledovaný účel stavební uzávěry, neboť není v rozporu ani s připravovanými změnami územně plánovací dokumentace a s veřejným zájmem a jeho realizací dojde ke zlepšení dopravní obslužnosti. Případná dopravní studie, ať již se zpracovává nebo zpracovávána bude, nemá podle žalované vliv na projednání záměru žadatelky. Navržená zástavba podle žalovaného také nevybočuje z běžné zástavby rodinných domů a s ohledem na jednoduché tvary navrhovaných objektů, jejich střídmy výraz a sjednocující prvky budou tyto objekty patřit k tomu lepšímu, co se v lokalitě nachází. Žalovaný tak nesouhlasí s tím, že by nová zástavba měla lokalitu znehodnotit zastíněním a narušením soukromí. Zpřístupnění pozemku žalobce e) navrženou komunikací pak může spíše přispět k jeho využití. Posouzení záměru z jednotlivých hledisek § 90 stavebního zákona stavební úřad podrobně provedl.

Požadavek měření hluku zakotvený v podmínce č. 10 územního rozhodnutí se netýká ochrany proti hluku z výstavby, ale vlivu provozu přilehlých komunikací na novou zástavbu. Ochrana okolí proti hluku z výstavby plyne ze stavebního zákona a podle žalovaného bude zajištěna stanovením podmínek pro provádění stavby.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že podle platného územního plánu obce Rudná je dotčené území ve funkční ploše čistého bydlení určené pro bydlení v individuálních rodinných domech o maximálně dvou podlažích, přičemž výjimečně jsou přípustné i intenzivnější formy zástavby jako řadové, atriové či vhodné bytové domy. Záměr tudíž územnímu plánu odpovídá. Okolní lokalita je pak zastavěna rodinnými domy různého charakteru a velikosti, a to jak individuálními, tak řadovými, přičemž některé individuální domy svými parametry odpovídají velikostí navrženým objektům. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobu zamítnout.

Žalobci i žalovaný v průběhu jednání zopakovali argumenty obsažené v písemných podáních. Žalobci nad rámec uvedeného dále poukázali na skutečnost, že soud byl tvrzeními o údajně hrozící škodě osobou zúčastněnou na řízení uveden v omyl, čímž bylo dosaženo nedůvodně přednostního projednání věci. Poukázali též na fakt, že stavební úřad a osoba zúčastněná na řízení nerespektovali usnesení, jímž byl podané žalobě přiznán odkladný účinek. Osoba zúčastněná na řízení plně souhlasila se stanoviskem žalovaného a namítla, že doplnění ze strany žalobců se nedotýká podstaty řešené věci.

K tomu soud musí konstatovat, že obě přednesené námitky, byť by byly pravdivé, nemohou mít význam pro rozhodnutí soudu v této věci. Nebyly-li argumenty užité osobou zúčastněnou na řízení pravdivými, z toho plynoucí přednostní projednání věci není způsobilé jakkoliv zasáhnout do práv účastníků tohoto řízení, takový zásah by mohl být legitimně pocíťován pouze účastníky jiných (nepřednostních) řízení. Pro úplnost soud také výslovně uvádí, že podání osoby zúčastněné na řízení účastníkům řízení nezasílal. Důvodem toho však byla výlučně ta skutečnost, že žádné z podání neobsahovalo jakoukoliv argumentaci dotýkající se merita věci (jejich obsahem byl pouze vlastní návrh na přednostní projednání věci). S ohledem na uvedené tedy soud přistoupil k posouzení podané žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 7. 2011 společnost Rodinné domy Rudná s.r.o. (za niž připojil podpis P. N.) požádala o vydání územního rozhodnutí na stavbu „Rodinné vícegenerační domy – komunikace a inženýrské sítě pro výstavbu rodinných domů Rudná“ na pozemcích p. č. 383/1 a 383/66 v k. ú. Hořelice. Ze spisu již nelze přesně zjistit, jaké dokumenty byly k žádosti doplněny později, neboť doplněné přílohy nejsou označeny podacím razítkem, popř. původní přílohy spis neobsahuje. Oznámením vypraveným dne 15. 8. 2011 stavební úřad nařídil veřejné ústní jednání na den 15. 9. 2011, poučil účastníky, že námitky musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání a toto oznámení za účelem doručení účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona vyvěsil na úřední desce.

Podáními doručenými stavebnímu úřadu dne 14. 9. 2011 uplatnili žalobci a), c) a d) námitky k územnímu řízení shodného znění, v nichž mj. namítli, že se nemohli seznámit se všemi podklady, kdy jim mimo jiné nebyla při návštěvě na stavebním úřadě předložena dopravní studie a vyjádření dopravního inspektorátu k obousměrnosti Hořelické ulice a jejímu napojení na Karlovotýnskou ulici a také nebyla předložena výjimka ze stavební uzávěry vztahující se na danou lokalitu. Dále namítli, že by se územní řízení mělo týkat celé nezastavěné oblasti a nikoliv jen pozemků p. č. 383/1 a 383/66, aby tím nedocházelo k zatěžování účastníků řízení vícero řízení. Proti hluku spojenému s výstavbou a proti podobě navrhované zástavby nic nenamítali a stejně tak nezmiňovali hrozící omezení využití sousedních pozemků. Navrhli, aby se zatím veřejné jednání nekonalo.

Dne 15. 9. 2011 se veřejné jednání uskutečnilo mj. za přítomnosti žalobců b), c) a d). Z protokolu o jednání vyplynulo, že před jeho konáním se stavebním úřadem jednali pouze žalobci a) a d). Při jednání mělo být poskytnuto ujištění, že při výstavbě budou dodrženy limity prašnosti a hlučnosti dle hygienických norem, a to (jak lze dovodit i přes nepřesný zápis) na námitku uplatněnou panem S., nikoliv žalobci.

Výzvou vypravenou dne 3. 10. 2011 stavební úřad žadatelku mj. vyzval k předložení rozhodnutí o udělení výjimky ze stavební uzávěry a dne 1. 12. 2011 žadatelka stavebnímu úřadu toto rozhodnutí předložila spolu se stavební částí projektové dokumentace. Následně stavební úřad doručil žalobcům a), c) a d) do vlastních rukou a ostatním žalobcům veřejnou vyhláškou oznámení o pokračování v řízení ze dne 19. 12. 2011, v němž sdělil, že žadatelka předložila upravenou projektovou dokumentaci, v níž při zachování dosavadní koncepce došlo ke změně tvaru rodinných domů o třech bytových jednotkách a nahrazení jednoho takového domu domem se dvěma bytovými jednotkami. Oznámení současně obsahovalo výčet do spisu doplněných dokladů s upozorněním, že po uplynutí 10 dnů od doručení tohoto oznámení stavební úřad ve věci rozhodne. Dne 28. 12. 2011 do správního spisu nahlédli mj. žalobci a) a c) a podle protokolu měli uvést, že nesouhlasí s urbanistickým řešením lokality. Dne 4. 1. 2012 totéž uvedl při nahlázení do spisu žalobce d).

Dne 30. 1. 2012 stavební úřad rozhodl o umístění stavby. Z podnětu odvolání podaného mj. žalobci a) a d), v němž argumentovali po věcné stránce mj. nutností vyčkat na zpracování dopravní studie a nesouhlasem s podobou navržených domů, žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2012, sp. zn. SZ 060673/2012/KUSK REG/BT, č. j. 065951/2012/

KUSK, územní rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu projednání kromě jiného z důvodu, že žadatelka v žádosti neuvedla výčet veškerých pozemků, na nichž se s ohledem na obsah projektové dokumentace stavba umísťuje a že také nepřiložila žádost o dělení pozemků, jež je nezbytné pro umístění navrhovaných rodinných domů. Stavebnímu úřadu bylo mj. uloženo, aby žadatelku vyzval k doložení stanovisek a vyjádření dotčených úřadů, kde budou uvedena všechna parcelní čísla pozemků, na nichž se stavba umísťuje.

Po doplnění žádosti žadatelky, předložení nových stanovisek a vyjádření, souhlasů vlastníků dalších pozemků a opětovně upravené projektové dokumentace dne 22. 6. 2012 vydal stavební úřad dne 28. 6. 2012 oznámení o pokračování územního řízení, v němž opět sdělil, že žadatelka předložila upravenou projektovou dokumentaci, v níž při zachování dosavadní koncepce došlo ke změně půdorysu rodinných domů, a že žadatelka doplnila přílohy žádosti, s upozorněním, že po uplynutí 10 dnů od doručení tohoto oznámení stavební úřad ve věci rozhodne. Oznámení žalobcům doručil s odkazem na § 144 správního řádu vyhláškou s tím, že jde o řízení s velkým počtem účastníků. Dne 4. 7. 2012 do správního spisu nahlédl žalobce a) a požádal o prodloužení lhůty do 31. 7. 2012, čemuž bylo následně vyhověno. Dne 16. 7. 2012 do spisu nahlížel i žalobce d). V návaznosti na to byly dne 1. 8. 2012 poštou doručeny námítky žalobců a) a d), v nichž kromě jiného namítali vady plné moci pro žadatelku, chybějící hydrologický posudek, souhlas podle 8 odst. 1 písm. a) bodu 5 vodního zákona a rozhodnutí silničního správního úřadu podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, chybějící výčet dotčených pozemků v některých vyjádřeních dotčených orgánů a také neúplné vymezení účastníků řízení (ovšem bez bližší specifikace).

Dne 28. 8. 2012 žadatelka doplnila projektovou dokumentaci a plné moci a také souhlasy paní K. a J. s projednáním územního rozhodnutí a stavební úřad dne 10. 9. 2012 vydal další oznámení o pokračování územního řízení, v němž opět sdělil, že žadatelka upravila průvodní a souhrnnou zprávu k projektové dokumentaci a uvedl, jaké přílohy žádosti žadatelka doplnila. K doplnění návrhů stanovil lhůtu 5 dnů a oznámení žalobcům doručil s odkazem na § 144 správního řádu vyhláškou s tím, že jde o řízení s velkým počtem účastníků. Dne 24. 9. 2012 do správního spisu nahlédl žalobce d), aniž by byla zaznamenána nějaká jeho reakce.

Konečně dne 3. 10. 2012 bylo vydáno územní rozhodnutí a žalobcům bylo opět doručeno s odkazem na § 144 správního řádu vyhláškou. Proti územnímu rozhodnutí se žalobci odvolali, přičemž poprvé tím bylo učiněno nějaké podání ze strany žalobců b) a e). V odvolání žalobci a) až d) uplatnili mj. shodné argumenty jako v nyní podané žalobě a prvně konkrétním způsobem upozornili na to, že mezi účastníky řízení v rámci rozdělovníků na konci územního rozhodnutí nebyla zahrnuta žalobkyně b). Výjimkou je namítaná hrozba znehodnocení sousedních pozemků, kterou uplatnil ve svém odvolání pouze žalobce e) s tím, že přijaté řešení omezuje možnosti řešení příjezdové cesty a připojení infrastruktury pro sousedící pozemky p. č. 383/67, 383/68 a 383/69 [žalobce e) je spoluvlastníkem pozemku p. č. 383/68]. Stavební úřad v předkládací zprávě považoval odvolání žalobkyně b) za nepřípustné s tím, že není účastníkem.

Dne 20. 2. 2013 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž podaná odvolání zamítl a územní rozhodnutí potvrdil. Žalobkyni b) žalovaný považoval za účastnici územního řízení a její odvolání věcně projednal. Na rozdíl od stavebního úřadu účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona žalovaný v rozdělovníku na konci napadeného rozhodnutí nevypisoval jmenovitě. Žalovaný současně konstatoval, že dosavadním postupem stavebního úřadu nebylo právo žalobkyně b) omezeno, neboť písemnosti se účastníkům řízení doručovaly veřejnou vyhláškou, žalobkyně b) se s územním rozhodnutím seznámila a podala proti němu odvolání. Napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno s odkazem na § 144 správního řádu vyhláškou uplynutím 15 dnů od jeho vyvěšení na úřední desce žalovaného (26. 2. 2013), tj. dnem 13. 3. 2013.

Z uvedeného soud především seznal, že podaná žaloba je včasná a že jsou splněny i další podmínky řízení. Proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí. Nejprve se soud zabýval procesními námitkami.

Namítají-li žalobci, že žalobkyně b) měla být účastnicí řízení o vydání územního rozhodnutí od samého počátku, musí s nimi soud souhlasit.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení také osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

K tomu je třeba dodat, že s ohledem na ústavně konformní výklad tohoto ustanovení, který za sousední nemovitost považuje každou nemovitost, která může být potenciálně vlivy projednávaného stavebního záměru dotčena, a s ohledem na vyvratitelnou domněnku účastenství zakotvenou v § 28 odst. 1 správního řádu, je třeba konstatovat, že okruh účastníků řízení podle tohoto ustanovení zpravidla nelze dopředu vyčerpávajícím způsobem vymezit, a to zejména ve vztahu k záměrům, které v důsledku své realizace nebudou mít jednoznačně pouze lokální vliv na své okolí.

Tomu také odpovídá právní úprava stavebního zákona, který v souvislosti s oznámením zahájení územního řízení podle § 87 odst. 1 i v souvislosti s oznamováním územního rozhodnutí podle § 92 odst. 3 výslovně stanovil, že účastníkům uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona se (je-li pro dané území vydán územní či regulační plán) vždy doručuje pouze veřejnou vyhláškou. Byť stavební zákon nestanoví bližší pravidla pro doručování ostatních oznámení a procesních rozhodnutí stavebního úřadu v řízení o vydání územního rozhodnutí, lze argumentem *a maiori ad minus* dovodit, že i takové méně závažné úkony postačí doručovat účastníkům vyjmenovaným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou.

Jak plyne z projektové dokumentace založené ve správním spise, součástí navrženého záměru je pozemní komunikace, která propojí ulici Hořelická s ulicí Karlovotýnská, což potenciálně může generovat novou dopravu nejen pro ulici Hořelická a pro kolmou ulici Nerudova (k nimž přiléhají nemovitosti žalobců), ale i pro další okolní ulice. Z tohoto hlediska také žalobci požadovali zpracování dopravní studie. Je tak zřejmé, že i aktuálně projednávaný záměr se může dotýkat značného a dopředu stěží vymejitelného počtu účastníků. Tomu také odpovídá fakt, že výčet účastníků podle § 85 odst. 2 stavebního zákona v rozdělovníku na konci jednotlivých rozhodnutí a oznámení stavebního úřadu postupem doby neustále narůstal, až dosáhl (zjevně nikoliv konečného) počtu 38 osob na výzvě k podání vyjádření k podaným odvoláním ze dne 7. 11. 2012. Protože není důvodu se domnívat, že postupně přibývající osoby by nebyly účastníky územního řízení již od jeho počátku, když status účastníka územního řízení není (s výjimkou žadatele) navázán na formální uplatnění takového práva, je třeba navíc konstatovat, že uvedené územní řízení bylo současně i řízením s velkým počtem účastníků podle ustanovení § 144 správního řádu, které v odst. 6 připouští doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou i tam, kde to jinak ze zvláštních právních předpisů neplyne (s výjimkou žadatele a účastníků, které s ním pojí nerozlučné společenství zájmů).

Z uvedené analýzy tudíž plyne zásadní závěr o tom, že v územním řízení byla veškerá oznámení i rozhodnutí účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, mezi něž patřila i údajně opominutá žalobkyně b), zcela po právu oznamována veřejnou vyhláškou. Tuto skutečnost potvrzuje i obsah správního spisu, byť ojediněle byly vedle toho ještě písemnosti nadbytečně některým z těchto účastníků zasílány i poštovní zásilkou. Je tak zjevné, že žalobkyně b) postupem stavebního úřadu, který ji pouze neuvedl v rozdělovníku na konci vydaných rozhodnutí a oznámení a který navrhoval její odvolání odmítnout jako nepřipustné, neutrpěla žádnou újmu na procesních právech. K formální podobě rozdělovníku na konci rozhodnutí lze pouze podotknout, že v situaci, kdy má být daným účastníkům

doručováno veřejnou vyhláškou, bylo zcela nadbytečné jména těchto účastníků do rozhodnutí vypisovat. Předěšlo by se tím mimo jiné i tomuto uměle vyvolanému problému, kdy z toho žalobci dovozují nesprávné vymezení okruhu účastníků. Problém by v této souvislosti mohl vzniknout teprve v situaci, kdy by stavební úřad žalobkyni b) upřel nějaké právo a toto pochybení mohlo mít dopad na správnost napadeného rozhodnutí. Žalobci však netvrdí a ani ze spisu neplyne, že by žalobkyni b) bylo například odepřeno právo nahlížet do správního spisu. Naopak ze spisu plyne, že žalobkyně b) se účastnila veřejného jednání konaného dne 15. 9. 2011. Pokud žalobci namítají vady v doručení, mýlí se, jak bylo vysvětleno shora, neboť k řádnému doručení došlo veřejnou vyhláškou. Nad rámec uvedeného lze poznamenat, že účelovosti uplatněné námitky napovídá i skutečnost, že v průběhu celého řízení aktivně uplatňoval svá procesní práva žalobce a), který je manželem žalobkyně b) a sdílí s ní totožnou adresu v domě, jejíž mají ve společném jmění manželů. Bylo by tedy s podivem, pokud by žalobkyně b) nebyla o průběhu řízení detailně informována. První žalobní bod je tedy nedůvodný.

Pokud pak žalobci poukazují na dřívější rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2012, sp. zn. SZ 025736/2012/KUSK REG/J3, č. j. 079136/2012/KUSK, v němž rozhodnutí stavebního úřadu z důvodu opomenutí účastníka řízení zrušil s tím, že odepření účasti v řízení může mít za následek neschopnost účastníka uplatnit vůči správnímu orgánu argumenty zjiitelné toliko ze správního spisu, je třeba uvést, že se jedná o rozhodnutí vydané ve skutkově odlišné věci. V daném případě bylo napadeno rozhodnutí vydané ve spojeném územním a stavebním řízení podle § 78 odst. 1 stavebního zákona. Procesní podmínky pro vedení řízení o žádosti o vydání stavebního povolení se však odlišují od procesního postupu v územním řízení, a to je třeba respektovat i při spojení obou řízení. Ve stavebním řízení lze totiž doručovat veřejnou vyhláškou pouze tam, kde to plyne z obecných předpisů, neboť § 112 stavebního zákona, na nějž odkazuje úprava doručování v § 113 odst. 3 a § 115 odst. 5 stavebního zákona sám pravidla pro oznamování zahájení řízení formou veřejné vyhlášky neobsahuje. Ve smyslu § 192 stavebního zákona je proto třeba užít obecné úpravy v § 25 a § 144 správního řádu. V dané věci tudíž možnost doručování veřejnou vyhláškou na rozdíl od nyní zkoumaného případu ve vztahu k účastníkům známým stavebnímu úřadu nebyla dána.

Nedůvodný je také pátý žalobní bod namítající porušení procesních práv žalobců z důvodu, že po opakovaném doplnění žádosti o územní rozhodnutí nebylo nařízeno opakované veřejné jednání.

Ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona ukládalo stavebnímu úřadu vedle zahájení územního řízení oznámit veřejnou vyhláškou nejméně 15 dnů předem i veřejné ústní jednání k projednání žádosti o vydání územního rozhodnutí. V návaznosti na to § 87 odst. 2 stavebního zákona ukládal žadateli, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a to do doby veřejného ústního jednání. Součástí informace muselo být i grafické vyjádření záměru, popřípadě jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí. Pokud žadatel uvedenou povinnost nesplnil, stavební úřad měl povinnost nařídit opakované veřejné ústní jednání.

Jiné ustanovení o opakovaném veřejném ústním jednání než § 87 odst. 2 stavební zákon ve vztahu k územnímu řízení neobsahuje. To však ještě neznamená, že by stavební úřad nebyl povinen veřejné ústní jednání opakovaně nařídit, jestliže pro konání původního jednání nebyly splněny procesní podmínky nebo ústní jednání trpělo vadami, takže je třeba na původní ústní veřejné jednání hledět, jako by nebylo, neboť nesplnilo svůj účel. Vedle toho bylo třeba opakované ústní jednání nařídit právě i v případě doplnění žádosti.

Důvody takového postupu osvětluje i komentářová literatura, která uvádí: „V územním řízení je předepsáno obligatorní, tzn. povinné, veřejné ústní projednání. Tím je zajištěna veřejnost územního řízení. Může se jej účastnit každý z řad veřejnosti. Je třeba zdůraznit, že v územním řízení platí koncentrační zásada. To znamená, že všechny námítky, závazná stanoviska a připomínky mohou být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání. Lhůta v trvání 15 dnů přede dnem konání veřejného ústního jednání je současně lhůtou pro nahlížení do spisu (§ 38 SpŘ), vyjadřování se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 SpŘ), podání navrhovaných důkazů (§ 36 odst. 1 SpŘ) a uplatňování námitek. Pokud dojde po lhůtě k doplnění podání, je to důvod pro zopakování ústního jednání, jelikož podle ustanovení § 36 SpŘ musí být dána možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim.“ (Miroslav Hegenbart, Bedřich Sakař a kolektiv Stavební zákon, 1. vydání, C. H. Beck : Praha 2008, str. 217-218).

Je to právě koncentrační zásada spjatá s okamžikem ukončení veřejného projednání, která nutí stavební úřad, aby v případě následného doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí opakovaně umožnil účastníkům řízení jemu známým i dosud neznámým uplatnit případné námítky ve vztahu k doplnění žádosti a otázkám jím nově vyvolaným. Neumožnění reagovat na doplnění žádosti by totiž bylo zjevným popřením procesních práv účastníků řízení.

Na druhou stranu je třeba přiznat, že v této situaci, kdy zákon výslovně nepamatuje na možné doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí po uskutečnění veřejného ústního jednání, je třeba přiznat stavebnímu úřadu jistý rozsah správního uvážení, jakou formou zajistí veřejnou známost obsahu doplňujících podání a možnost uplatnit dodatečné námítky a připomínky. Je totiž nepochybně zásadní rozdíl mezi doplněním žádosti o dílčí listinu pouze procesního charakteru (doplnění plné moci apod.) a změnou žádosti v podobě zvýšení počtu plánovaných bytových jednotek či navýšení plošných či výškových ukazatelů připravované výstavby. Závěr o nutnosti opakovat veřejné ústní jednání je podle soudu nutné bezvýjimečně prosazovat tam, kde dochází k obsahové změně navrhovaného záměru, která je způsobilá zatížit své okolí většími vlivy než záměr v původní veřejně projednané podobě. V takovém případě je namístě opomenutí zopakovat veřejné ústní jednání považovat za závažnou procesní vadu vedoucí soud v zásadě automaticky ke zrušení napadeného rozhodnutí. Důvodem je skutečnost, že v takové situaci hrozí zintenzivnění vlivů záměru na jeho okolí a je nezbytné znovu vyvolat veřejnou prezentaci záměru diskusí o jeho podobě a otevřít možnost vznášet k záměru námítky i připomínky v plném rozsahu. Opačným případem jsou situace, kdy jsou k žádosti doplněny dílčí podklady, avšak ke změně záměru nedochází. V takové situaci až na výjimky ochrana procesních práv účastníků nevyžaduje opakování veřejného ústního jednání a dostačuje zveřejnění oznámení o doplnění návrhu a poskytnutí přiměřené lhůty k nahlédnutí do spisu a případnému doplnění námitek omezených na nově předložené dokumenty. Na pomezí obou variant z hlediska ohrožení procesních práv účastníků řízení jsou obsahové změny žádosti (především projektové dokumentace), u nichž dochází k omezení připravované zástavby, k drobnějším změnám bez zřejmého vlivu na okolí či k podrobnějšímu rozpracování záměru beze změny jeho koncepce. V takovém případě je podle soudu také namístě nařídít veřejné ústní jednání, nicméně v případě, že stavební úřad tak neučiní a zajistí jiným způsobem informovanost účastníků a reálnou možnost uplatnit námítky směřující proti doplnění návrhu, nepůjde o závažnou procesní vadu. Pokud taková vada nemohla mít vliv na správnost a zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, není důvodu k zásahu soudu.

Ze správního spisu v této souvislosti soud zjistil, že podaná žádost o vydání územního rozhodnutí byla opakovaně doplňována po konání veřejného projednání. Kromě doplnění žádosti o dokumenty procesního významu (plné moci, souhlasy vlastníků pozemků, na něž se stavba umísťuje) byly doplněny i nová stanoviska dotčených orgánů, reagující na rozšíření počtu pozemků pro umístění stavby. Samotné rozšíření počtu pozemků uvedených v žádosti však představovalo pouze upřesnění žádosti, neboť šlo o pozemky, k nimž se napojovala

projektovaná místní komunikace, a pozemky, na nichž má dojít k napojení, popř. úpravám infrastruktury (rozvody elektřiny, vody, plynu, komunikační sítě); nejednalo se tedy o rozšíření záměru jako takové. Pokud jde o úpravy projektové dokumentace, z oznámení stavebního úřadu plyne, že spočívaly ve zpřesnění návrhu (z čehož vyplynulo ono rozšíření počtu pozemků) a v jeho omezení (snížení počtu navrhovaných bytů, snížení výšky navrhované zástavby). Za takových okolností tedy zvýšení vlivů na okolí bylo nepravděpodobné. K nařízení opakovaného veřejného ústního jednání s ohledem na změnu podoby záměru sice dojít mělo, nicméně stavební úřad mohl toto pochybení napravit tím, že účastníkům řízení dal dostatečnou možnost se s návrhem seznámit a uplatnit ke změně námitky.

V této souvislosti pak je správním spisem doloženo, že po každé změně a doplnění žádosti stavební úřad účastníky veřejnou vyhláškou o povaze změny informoval a poskytl jim potřebnou lhůtu pro seznámení se s obsahem spisu a dokonce tuto lhůtu i na žádost prodloužil. Žalobci svá procesní oprávnění hojnou měrou využívali, opakovaně nahlíželi do spisu a vnášeli do řízení své námitky, jimiž se stavební úřad také věcně zabýval a vypořádal je. Z procesního hlediska tak uvedeným pochybením stavebního úřadu zjevně nedošlo k poškození procesních práv žalobců a uvedená chyba nemohla mít vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. územního rozhodnutí. Pokud v této souvislosti žalobci poněkud nejasně odkazují na § 68 odst. 3 správního řádu upravující náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí, lze konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil závěr, že stavební zákon povinnost opakovat veřejné ústní jednání nestanoví a že odvolatelé měli možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Jeho rozhodnutí tak nepostrádá důvody, byť je soud zčásti nepovažuje za zcela přesné. Ani tento žalobní bod proto není důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Dále žalobci namítali, že žadatel vůbec neměl oprávnění k podání žádosti o vydání územního rozhodnutí na záměr, jenž se měl uskutečnit na cizích pozemcích, a že proto jeho žádost neměla být vůbec projednána. Jádrem argumentace žalobců je skutečnost, že akceptaci plné moci od majitelů klíčových pozemků p. č. 383/1 a 383/66 podepsal za DOLČE Group a.s. pan Petr Novák, který je jednatelem žadatelky. Prvotní plné moci, od nichž se odvozuje oprávnění žadatelky, jsou tak podle žalobců neplatné.

Tato úvaha však není správná. Jak plyne z právní teorie i ustálené právní praxe, je třeba odlišovat dohodu o plné moci jako dvoustranný právní úkon od plné moci, která je pouze jednostranným prohlášením, kterým zmocnitel vybavuje zmocněnce za účelem prezentace zplnomocnění třetím osobám. Dohoda o plné moci, ať již má samostatnou povahu, či plyne z jiného smluvního typu (např. smlouvy mandátní), nemusí být písemná, a to ani tam, kde z právního předpisu plyne požadavek na předložení písemné plné moci, třeba i opatřené úředně ověřeným podpisem zmocnitele. V důsledku toho stavební úřad byl povinen ověřit v souladu s § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona zda žadatelka disponuje souhlasem obou vlastníků pozemků p. č. 383/1 a 383/66 s provedením stavby na jejich pozemcích, popř. zda disponuje plnou mocí k podání žádosti jejich jménem. Pro úplnost plné moci pak postačoval závěr o tom, že je podepsána vlastníci pozemku; případný podpis zmocněnce je pro relevanci plné moci nadbytečný.

Nejdůležitější je ovšem fakt, že obsahem správního spisu jsou souhlasy paní J. i paní K., jimiž jako vlastníci pozemků p. č. 383/1 a 383/66 výslovně souhlasí „s projednáním územního rozhodnutí na vybudování 11 rodinných domů na pozemcích č. 215/234, 215/306, 215/331, 254/11, 254/16, 383/1, 383/43, 383/44, 383/65, 383/66 v k. ú. Hořelice pozemek č. 1028/1 v k. ú. Nučice u Rudné.“ Byť oba tyto souhlasy jsou datovány až dne 10. 5. 2012, tj. až v době po zrušení prvního územního rozhodnutí ze strany žalovaného, rozhodující je, že před vydáním napadeného rozhodnutí již byly součástí správního spisu. Případné úvahy o vadách plných mocí jsou za tohoto stavu již nadbytečné. Pokud pak v rámci územního řízení

žalobci poukazovali na nekonkrétnost těchto souhlasů, je třeba uvést, že s ohledem na skutečnost, že paní J. i paní K. byly s ohledem na jejich postavení veškeré písemnosti zasílány stavebním úřadem do vlastních rukou, je nepochybné, že tyto souhlasy byly vydány právě ve vztahu k žádosti o územní rozhodnutí podané žadatelkou. Pokud by snad měly být nějakým způsobem uvedeny v omyl apod., bylo by především na majitelkách pozemků a nikoliv na aktuálních žalobcích, aby se v této souvislosti vydání územního rozhodnutí bránily.

Pokud jde o námitku, že žadatelka v rozporu s pokyny v předchozím zrušovacím rozhodnutí žalovaného nedoložila vyjádření dotčených orgánů s výčtem všech pozemků, na nichž se stavba umísťuje, soud z příloh projektové dokumentace, která je součástí správního spisu zjistil následující:

Dne 28. 6. 2011 bylo Krajským ředitelstvím Policie Středočeského kraje, územním odborem Praha venkov – západ, dopravním inspektorátem, vydáno pod č. j. KRPS-80370-1/ČJ-2011-011606-KI stanovisko k přepracované projektové dokumentaci výstavby místních komunikací, p. č. 383/1, 383/66, k. ú. Hořelice – město Rudná. V tomto stanovisku dopravní inspektorát sděluje, že „*posoudil přepracovaný návrh místní úpravy na parcelách č.: 383/1, 383/66, 215/306, 215/331, 254/11, 254/16, 383/43, 383/44, 383/65 k. ú. Hořelice a 1028/1 k. ú. Nučice u Rudné (...) a s tímto souhlasíme.*“

Dne 12. 06. 2012 bylo společností ČEZ Distribuce a.s. vydáno „*Vyjádření k projektové dokumentaci k územnímu řízení na stavbu Rudná č.parc. 383/1, 383/66, 215/234, 215/306, 215/331, 254/11, 254/16, 383/43, 383/44, 383/65 k. ú. Hořelice a 1028/1 k. ú. Nučice u Rudné – Rodinné vícegenerační domy*“. V tomto vyjádření je po podrobném popisu záměru vysloven souhlas s umístěním transformační stanice, kabelových rozvodů a trasou přeložky nadzemního vedení.

Dne 15. 5. 2012 bylo společností Telefónica Czech Republic, a.s. vydáno vyjádření, jímž bylo konstatováno, že v zájmovém území dojde ke střetu se sítí elektronických komunikací této společnosti a byly stanoveny podrobné podmínky realizace záměru. Vyjádření výslovně parcelní čísla pozemků neuvádí, jeho nedílnou součástí je však situační zakres umístění stavby do katastrální mapy, z nějž je evidentní, které pozemky budou záměrem dotčeny.

Z citovaných vyjádření, resp. stanovisek je tak nepochybné, že se vyjadřují právě k záměru žadatelky a k jeho umístění ve vztahu ke všem předmětným pozemkům. Samotný fakt, zda označení těchto pozemků bylo provedeno písemně či obrazovou přílohou je nerozhodné. Podstatné je, že není pochyb o tom, že vyjádření dotčených orgánů a stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury ve smyslu § 86 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona byla žadatelkou obstarána a vztahují se k předmětu žádosti v podobě, o níž bylo v územním rozhodnutí rozhodnuto.

K námitce na nesplnění požadavků zmíněných ve stanovisku odboru životního prostředí Městského úřadu v Černošicích soud ze správního spisu zjistil, že ve stanovisku tohoto správního orgánu ze dne 7. 6. 2012, č. j. MUCE 23809/2012 OZP/Jich, bylo jako podmínka 3) uvedeno: „*Navržená dešťová kanalizace, která slouží výlučně k odvádění povrchových vod z komunikace, je v souladu s § 12 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů součástí komunikace, k jeho povolení je příslušný silniční správní úřad. Vypouštění dešťových vod do vod povrchových podléhá vydání povolení k jinému nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 vodního zákona, které musí být vydáno před vydáním povolení stavby – k jeho vydání je příslušný zdejší vodoprávní úřad.*“ Následující podmínka 4) pak stanovila: „*Možnost zasakování srážkových vod musí být doložena hydrogeologickým posudkem. Projektová dokumentace musí být doplněna o hydrotechnické výpočty, intenzita návrhového deště bude*

získána od ČHMÚ v souladu s ČSN. Zasakování musí probíhat přes půdní vrstvy o min. mocnosti 1 m nad hladinou zvodnění.“

Z uvedeného je především zřejmé, že požadavek na předchozí vydání povolení k jinému nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 vodního zákona byl dotčeným orgánem vztažen teprve k povolení stavby, tj. do fáze stavebního řízení, která bude teprve navazovat na územní řízení. To je i logické, neboť k vypouštění vod dojde teprve v návaznosti na realizaci stavby podle stavebního povolení a tudíž požadovat tento souhlas dříve by bylo zbytečné.

Předchozí větou je dále konstatováno, že povolení navržené dešťové kanalizace (dle projektové dokumentace je projektována samostatná splašková kanalizace, dešťová kanalizace nebude sloužit k ničemu jinému, než k odvádění srážkových vod; v místě dále nenachází obecní dešťová kanalizace ani lokální vodoteč, na niž by se navrhovaná kanalizace mohla napojit, a proto kanalizace bude ústít do dvou jímek, kde se bude dešťová voda vsakovat do půdy) nespadá do pravomoci vodoprávního úřadu. To také plyne z odkazovaného § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, jenž stanoví, že kanalizace, včetně úprav k odvádění vody, lapolů a sedimentačních nádrží, je součástí dálnice, silnice nebo místní komunikace jen tehdy, slouží-li výlučně k odvádění povrchových vod z této komunikace. V ostatních případech je součástí pouze dešťová vpust' s šachtou a přípojkou do kanalizačního řádu. Konstatování odboru životního prostředí tak nepředstavuje ve skutečnosti podmínku stanovenou závazným stanoviskem. Pokud jde pak o otázku, kdy má být silničním správním úřadem rozhodováno o povolení předmětné dešťové kanalizace, která s ohledem na své provedení skutečně tvoří podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích součást pozemní komunikace, již z nadpisu § 16 zákona o pozemních komunikacích plyne, že k tomuto rozhodování dochází teprve ve stavebním řízení. Tento závěr pak plyne i z § 15 odst. 2 stavebního zákona, z něž lze dovodit, že silniční úřad povolující konkrétní pozemní komunikaci (včetně dešťové kanalizace jako její součásti) vede v pozici speciálního stavebního úřadu řízení o vydání stavebního povolení. Naproti tomu vydání předcházejícího územního rozhodnutí je plně v rukou stavebního úřadu, který v následném řízení před silničním úřadem ověřuje splnění podmínek, jež žadateli uložil v rámci územního řízení. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí silničního úřadu bude vydáváno až následně po ukončení tohoto územního řízení a bude jedním z navazujících stavebních povolení v této věci.

Zbývá zde ještě čtvrtá podmínka požadující zpracování hydrogeologického posudku k možnosti zasakování srážkových vod. V rámci této podmínky však nelze vytrhávat první větu bez přihlédnutí k větám ostatním. Větu druhou a třetí této podmínky soud považuje za konkretizaci věty první. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že český právní řád neobsahuje žádnou bližší definici pojmu „hydrogeologický posudek“. Nemusí se tedy nutně jednat o samostatný dokument, ale může jít i o součást širší odborné analýzy zpracované jako odborný podklad pro účely daného územního řízení. Mohlo by jít dokonce i o dokument odborné povahy zpracovaný pro jiný účel, jestliže jeho závěry jsou zjevně relevantní i pro posuzovaný záměr.

V tomto případě je v průvodní zprávě (část B projektové dokumentace datované dnem 6. 9. 2012) v kapitole 1 písm. f) nadepsané „Geologická a hydrogeologická charakteristika“ uvedeno, že na akci byl v květnu 2011 Mgr. J. Č. zpracován inženýrsko-geologický průzkum. Z něj je dále citována mj. i pasáž o průměrných ročních srážkových úhrnech a intenzitě přívalového deště v obci Rudná podle údajů ČHMÚ. Dále jsou také uvedeny výsledky prováděných sond na několika místech předmětných pozemků s údaji o zjištěné skladbě podloží, jeho propustnosti a o hladině podzemní vody.

V rámci souhrnné technické zprávy (část C projektové dokumentace) v kapitole 1 písm. d) nadepsané „Zásady technického řešení“ je ve vztahu k navrhované stavbě SO 03 – Odvodnění pozemní komunikace po podrobném popisu jejího provedení opět citován

inženýrsko-geologický průzkum z května 2011, v němž je jsou stanoveny minimální bezpečné parametry zasakovacích studen (zasakovací plocha, objem studny), a to v návaznosti na provedené hydrotechnické výpočty vycházející z údajů ČHMÚ a výsledků měření z provedených sond při zohlednění tří denního deště a 15minutového přívalového deště.

Ze stejnopisu zprávy o inženýrsko-geologickém průzkumu č. 017/2011 ze dne 2. 5. 2011 zpracované Mgr. J. Č. (expertem na zpracování mj. i hydrologických posudků a držitelem, jak plyne též z údajů v příslušné veřejně přístupné databázi - <http://www.mzp.cz/www/geo-experti.nsf/>) soud zjistil, že příslušné citace v projektové dokumentaci se shodují s obsahem vypracované zprávy (konkrétně se stranami 8-9 a 12-14). Zpráva je též opatřena podpisem zpracovatele a dvěma razítky obsahujícími údaj o odborné způsobilosti zpracovatele v oborech hydrogeologie, geologické práce – sanace a inženýrská geologie a odkaz na příslušná osvědčení Ministerstva životního prostředí č. 1268/2001 a 2040/2006.

Lze tedy konstatovat, že podkladem projektové dokumentace byl citovaný inženýrsko-geologický posudek, který splňuje podmínky požadované stanoviskem dotčeného orgánu, tj. podmínka vypracování hydrogeologického posudku byla naplněna. Žalobci nicméně argumentovali tím, že zpráva o inženýrsko-geologickém průzkumu č. 017/2011 ve správním spise založena nebyla.

K tomu soud musí uvést, že je sice pravdou, že samotný posudek v originálu obsahem správního spisu není, což ostatně výslovně přiznal i stavební úřad ve svém stanovisku k podanému odvolání. Pro uvedenou věc relevantní citace tohoto posudku však byly obsaženy v předložené projektové dokumentaci a touto cestou se tak posudek součástí správního spisu stal. Jak přitom soud ověřil ze stejnopisu zprávy o inženýrsko-geologickém průzkumu, příslušné citace se shodují s obsahem vypracované odborné zprávy.

Byť tedy postup žalovaného nebyl zcela správný, pokud se spolehl pouze na citaci zprávy o inženýrsko-geologickém průzkumu v projektové dokumentaci, toto pochybení ve svém výsledku nemohlo mít vliv na zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí. Měl-li by soud v takové situaci přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí, byť obsahově podmínky závazného stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu v Černošicích byly splněny, jednalo by se o formalistický přístup odhlížející od vlastního účelu závazného stanoviska. Proto ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným.

Šestým žalobním bodem žalobci napadali věcnou správnost přijatého řešení, jež počítá se zastavěním pouze části nezastavěných pozemků v dané oblasti a v tomto směru hrozící poškození vlastníků sousedních pozemků, jejichž zastavění bude ztíženo a které budou následně nutně přetnuty pokračováním navržené místní komunikace. Žalobci též nesouhlasili s tím, že nebylo vyčkáno na zpracování dopravní studie. V důsledku uvedeného pak měly být jejich nemovitosti znehodnoceny.

Zde je třeba především upozornit na skutečnost, že z § 89 odst. 1 stavebního zákona plyne, že námitky mohou účastníci uplatnit nejpozději při nařízeném veřejném projednání. K pozdějším věcným námitkám se nepřihlíží, limitovány nejsou pouze námitky upozorňující na porušení hmotněprávních či procesních předpisů. V situaci, kdy došlo k doplnění žádosti po konání veřejného projednání, musí být výjimečně umožněno účastníkům řízení reagovat věcnými námitkami na provedené doplnění, nastalá koncentrace námitek ve vztahu k doplněním nezměněným částem žádosti však prolomena není.

Námitka přetnutí sousedního pozemku a jeho znehodnocení prováděnou výstavbou byla poprvé uplatněna žalobci [konkrétně žalobcem e)] až v odvolání, jež bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím. Tato námitka byla tudíž vznesena opožděně a žalovaný se jí věcně zabývat nemusel; z toho důvodu není možné ani její úspěšné uplatnění před soudem (srov. obdobně již za účinnosti předchozí právní úpravy v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze

dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94-87, publikován pod č. 619/2000 in Soudní judikatura, 2000, sv. 2). Pokud jde o včasnou obecně formulovanou námitku žalobců, že mělo být řešeno území jako jeden celek, zde soud konstatuje, že pro věc byl rozhodný obsah výjimky ze stavební uzávěry udělené rozhodnutím Městského úřadu v Rudné ze dne 5. 6. 2012, č. j. 03500/12/LKo, která se nevztahuje na jiné pozemky, než jsou pozemky, na nichž má být umístěna navrhovaná stavba. Je také pravdou, že žadatele až na naprosté výjimky nelze zamítnutím žádosti nutit, aby čekal, až o územní rozhodnutí požádají i vlastníci okolních pozemků (ledaže by tito vlastníci aktivně a včas vnesli do územního řízení odpovídající námitky a současně doložili, že se k podání žádosti bezprostředně chystají – pak by ovšem bylo možné zvážit i přerušení řízení). Pokud je potřeba souhrnného řešení dané oblasti palčivá, pak k zajištění uvedeného cíle slouží právě institut stavební uzávěry v návaznosti na probíhající proces přijímání nového územního či regulačního plánu.

V této souvislosti také rada města Rudná posoudila, zda navrhovaný záměr není v rozporu s cílem platné stavební uzávěry chránící dané území před výstavbou do doby dokončení procedury přijetí nového územního plánu a ve zmíněném rozhodnutí konstatovala, že tomu tak není. Výslovně uvedla, že *„Realizací záměru žadatele dojde k naplnění dlouhodobého cíle územního plánu, tj. zprovoznění druhé „páteřní“ komunikace v lokalitě. Záměrem územního plánu platného od r. 1998 bylo řešení dopravní obslužnosti nově vznikající lokality zástavby rodinných domů zprovozněním dvou hlavních tzv. páteřních komunikací, které by dopravu z lokality přirozeně nasměrovaly na výjezdy z města. Avšak doposud došlo pouze k realizaci komunikace vedené severojižním směrem (v současné době ul. Mládeže) a ul. Hořelická, která propojuje lokalitu západovýchodním směrem, zůstala nedokončená a zaslepená. Čímž přirozeně veškerou dopravní zátěž převzala ul. Mládeže. Dokončením ul. Hořelická dojde jednak k naplnění dlouhodobého cíle územního plánu a jednak reálně dojde k úlevě dopravního zatížení ul. Mládeže, která je nyní každodenně využívána naprostou většinou obyvatel lokality a tím dojde ke zlepšení dopravní obslužnosti většího územního celku. (...) Předložený záměr žadatele neohrožuje sledovaný účel stavební uzávěry, tj. zamezit výstavbě pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, není v rozporu s připravovanými změnami územně plánovací dokumentace a cíli územního plánování, předložený záměr není v rozporu s veřejným zájmem, naopak realizací záměru dojde ke zlepšení dopravní obslužnosti většího územního celku a dojde ke zlepšení provozu technické infrastruktury.“*

Vysvětlené cíle územně plánovací činnosti města Rudná považuje soud za racionální a jejich posouzení spadá do samostatné působnosti města, do níž soud může zasáhnout pouze omezeně. Tvrzeň zásah do práv a oprávněných zájmů žalobců v podobě snížení hodnoty pozemků je formulován tak, že směřuje ke snížení hodnoty stavebních pozemků přiléhajících k plánované zástavbě. Takovými pozemky však disponuje pouze žalobce e), zásah do práv ostatních žalobců v podobě zhoršené prodejnosti v budoucnu vystavěných budov je pouze virtuální. Argumenty žalobce e) jsou pak opožděné. Neobstojí však ani po věcné stránce, neboť přijaté řešení nevylučuje možnou výstavbu na pozemku žalobce e) v podobě menších domů přiléhajících k eventuálnímu prodloužení ulice N. a k prodloužení větve C navrhované komunikace za plánované obratiště; není také vyloučena dohoda žalobce e) s majiteli sousedních pozemků řešící zbylé pozemky uceleným způsobem. S přihlédnutím k jeho předchozí pasivitě nelze stavebnímu úřadu vyčítat, že předpokládal, že výsledné předurčení podoby případné další výstavby na sousedních pozemcích, ke kterému vždy v takových případech dochází, žalobci e) zásadním způsobem nevádí. Také rozměry plánované výstavby (dvoupatrové domy) nijak nevybočují z okolní zástavby a nelze tak argumentovat nepřijatelným omezením soukromí v důsledku této výstavby, zejména jestliže pozemek žalobce e) s oblastí plánované zástavby přímo nemezuje. Požadavky § 90 stavebního zákona tak v této souvislosti dodrženy byly.

Pokud se v této souvislosti žalobci dovolávají předchozího vypracování dopravní studie, požadavek na její pořízení spadá především do pravomoci příslušného dotčeného orgánu. V tomto směru odbor dopravy Městského úřadu Černošice ve svém souhlasném stanovisku ze dne 7. 7. 2011, č. j. MEUC-032901/2011/D-Ko, přímo jako podmínky stanovil podobu místní komunikace ve shodě s projektovou dokumentací s tím, že musí být řešena jako součást obytné zóny, zpracování dopravní studie však neuložil. K dopravnímu řešení neměl námitek ani dopravní inspektorát Policie ČR, ani správci komunikací, na něž se navržená komunikace napojuje. Neuplatnili-li požadavek na pořízení dopravní studie dotčené orgány, neměl stavební úřad důvod jít nad rámec platného územního plánu a takovou studii po žadateli vyžadovat. Jak dále konstatovala rada města, přijaté dopravní řešení je v souladu s dlouhodobou dopravní politikou města, současným i připravovaným územním plánem, přičemž shora citované důvody (i při pohledu na mapu dané lokality) vyznívají racionálně. Je také pravdou, že řešení se zvýšenými křižovatkami sloužícími jako zpomalovací prahy (jejichž užití plyne ze souhrnné technické zprávy k projektové dokumentaci) a její zahrnutí do obytné zóny je způsobilé limitovat v námitkách zmiňované nebezpečí, že by se uvedená komunikace mohla stát páteří komunikací i pro dopravu tranzitní, popř. nákladní. Samotný rozpor mezi předchozím a nyní napadeným rozhodnutím v otázce, jak probíhá (na tomto řízení nezávislý) proces pořizování dopravní studie, nemůže mít žádným způsobem dopad na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobci dále namítají, že plánovaná zástavba odporuje stávajícímu územnímu plánu a je vůči současné zástavbě nesourodá, soud konstatuje, že takový rozpor nezjistil. Jak vyplynulo z rekapitulace územního plánu v odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu v Rudné ze dne 5. 6. 2012, č. j. 03500/12/LKo, o udělení výjimky ze stavební uzávěry: „*Plochy čistého bydlení v platném územním plánu jsou určeny k bydlení v individuálních rodinných domech o maximálně 2 nadzemních podlažích a podkroví, ohrazená zahrada s funkcí rekreační nebo okrasnou. Přípustné využití a podmínky jsou plochy veřejné zelené, drobná dětská a sportovní hřiště sloužící obyvatelům daného území, drobná zařízení maloobchodu, veřejného stravování a dalších nerušících služeb sloužící převážně pro obsluhu daného území. Výjimečně přípustné jsou intenzivnější formy zástavby, jako jsou řadové, atriové i vhodné bytové domy a výjimečně přípustné jsou stavby o 3 nadzemních podlažích. (...) Zásady pro výstavbu izolovaných rodinných domů v návrhových plochách (do nichž pozemky záměru žadatele spadají) jsou: max. % zastavění: 30%, min. % ploch zeleně: 60%, výška stavby nad terénem není určena, typ střech: střechy šikmé, nejlépe sedlové a valbové, min. velikost pozemku 675 m², max. počet nadzemních podlaží: 2 nadzemní podlaží a podkroví, výjimečně 3 nadzemní podlaží a podkroví.*“

Záměr žadatelky podle přiložené projektové dokumentace obsahuje 5 rodinných trojdomů, jeden rodinný dvojdom, 3 rodinné dvougenerační domy a 2 rodinné jednogenerační domy, včetně potřebné technické i dopravní infrastruktury. Veškeré domy jsou dvoupodlažní. Budovy jsou samostatné, nikoliv řadové, resp. trojdomy a dvojdomy mají zvnějšku podobu tří, resp. dvou domů stojících v řadě vedle sebe, byť konstrukčně jde vždy o jednu budovu. V situaci, kdy územní plán připouští i výjimečné umístění domů řadových či atriových, je zřejmé, že navržená výstavba podmínkám územního plánu (jako určitý kompromis mezi řadovými domy a domy individuálními) vyhovuje. Nejmenší ze stavebních pozemků podle údajů v geometrickém plánu pro rozdělení pozemku ze dne 30. 5. 2012 bude mít po oddělení plochu 796 m². Největší z budov (trojdom) by i při umístění na nejmenším z pozemků podle svých maximálních rozměrů (9 x 19,43 m) zabíral pouze 22 % pozemku (trojdomy jsou přitom umístěny na větších z nově oddělovaných pozemků). Soud proto neshledal žádný zjevný rozpor s platným územním plánem. Žalobci přitom vyjma obecného tvrzení žádný konkrétní rozpor nespecifikují, proto ani soud nemůže detailněji tuto otázku přezkoumat.

Pokud žalobci považují novou výstavbu za nesourodou se stávajícími domy v okolí, z katastrální mapy plyne něco jiného. Jen cca 50 - 100 metrů od plánované zástavby se

v Hořelické ulici nachází dva čtyřdomy a dokonce jeden pětidům (jde o č. p. 1185-1187 a 1190, 1202-1205 a 1228-1232), naproti nim stojí dvoudomy (č. p. 1199, 1200, 1294 a 1327) a na Hořelickém náměstí vzdáleném jen 200 metrů jsou zjevně i bytové domy. Dům ve vlastnictví žalobců c) a d) nacházející se v bezprostřední blízkosti plánované výstavby (č. p. 1411) se pak zastavěnou plochou a vnějšími rozměry zmíněným bytovým domům v mnohém vyrovná. Je tak zjevné, že umístěný záměr ze standardů výstavby v okolní lokalitě nijak výrazně nevybočuje. Pohled žalobců zaostřený jen na okolí představované několika bezprostředně sousedícími domy je neadekvátní měřítku, v němž stavební úřad musí charakter zástavby z hlediska jejích urbanistických kvalit posuzovat. Přitom limitovat povolovanou výstavbu nad rámec schváleného územního plánu může stavební úřad jen v odůvodněných případech, například tam, kde stávající zástavba má určitý ustálený charakter a jsou zde zásadní estetické a urbanistické důvody pro zachování jednotného rázu zástavby. Okolní zástavba však zjevně není nijak výrazně sjednocena. Byť na základě zcela ojedinělého vybočení z ustálených standardů zástavby, zejména pokud je důsledkem pochybného postupu stavebního úřadu, ještě nelze nesourodost výstavby legitimně argumentovat, v tomto případě je nesourodost zástavby nepřehlédnutelná a jednotící prvky (nad rámec těch v územním plánu) snad ani nalézt nelze. Argumentace žalobců tak nemůže obstát. Pokud přitom namítají nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, není tomu tak. K této odvolací námitce žalovaný totiž výslovně mj. uvedl, že lokalita je zastavěna rodinnými domy různého charakteru a velikosti, a to jak individuálními, tak řadovými, přičemž některé individuální domy svými parametry odpovídají domům navrženým.

Posledním žalobním bodem žalobci vyjadřují nesouhlas s tím, že výsledky hlukových měření postačí žadateli předložit až při kolaudaci staveb. V tomto směru soud ze závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 15. 5. 2012, zn. KHSSC 22307/2012, zjistil, že Krajská hygienická stanice uvedla, že je dotčeným orgánem pouze ve vztahu ke stavbě vodovodu a stavbě samotných domů a v tomto rozsahu vydává závazné stanovisko, jímž se stavbou souhlasí. V odůvodnění pak byly posuzovány vlivy hluku z ulice Karlovotýnská na novou zástavbu, s tím, že bude nutné provést opatření spočívající v omezení rychlosti na 50 km/h. V návaznosti na to pak dotčený orgán požadoval provést před kolaudací měření hluku k ověření, zda navržená opatření vedla ke splnění hygienických limitů hluku. Závazným stanoviskem požadované měření tudíž nemá směřovat k ochraně okolní zástavby před hlukem z výstavby. Měření vlivu dopravního hluku na novou zástavbu pak má význam skutečně teprve po dokončení stavby před její samotnou kolaudací.

Pokud uvedeným žalobním bodem chtěli žalobci brojit proti tomu, že dotčený orgán se vlivem hluku vyvolaného prováděním stavby na okolí nezabýval, je třeba podotknout, že jde o námitku nedůvodnou. Samotným rozhodnutím o umístění stavby totiž ještě nemůže dojít k vlastní výstavbě. Teprve ta povede k případnému dočasnému hlukovému zatížení. Řešení otázky hluku způsobeného výstavbou má tudíž z logických důvodů místo až ve stavebním řízení a mělo by být součástí podmínek stavebního povolení, jak správně argumentuje žalovaný. I tento žalobní bod je tedy nedůvodný, přičemž není pravdou, že by se žalovaný touto odvolací námitkou žalobců nezabýval, když jasně vysvětlil, že uvedené měření slouží k jinému účelu, než si žalobci představují.

Ve výsledku lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí v přezkumu obstálo, zatímco uplatněné žalobní body se ukázaly být nedůvodnými. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalovaný byl plně úspěšný, náležela by mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení. Z obsahu spisu je však zřejmé, že mu žádné náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. března 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová